

Dopis K. H. Máchy neznámé dívce

S touhy plným srdcem vstoupil jsem do světa v naději, že zlaté sny prvního svého mladiství v něm uskutečněny naleznou, byl bych jej celý v náručí obejmul; ale běda, záhy se opona strhla, a já spatřil, že jsem zklamán. . . Chtěl jsem květinu utrhnouti na nivě lunojasné, ale jako ledochladná slza skropila rosa noční žžoucí ruku mou; - skloniv se k růži obdivuji krásu její, spatřil jsem ji z hrobu vykvítati; hledal jsem lidi, lidi, jak se ve snách mých jeví, a zočil jsem prázdné larvy, bez srdce se na mne ušklebující, slovem, chtěje obejmouti ráj, přitisknul jsem pouze chladnou zem na svá lásky plná, rozčilená prsa. . . Oplakával jsem sny ztracené; jen červánkové večerního nebe, jen stříbrotoká Vltava, jen tmavé stíny vlastenských hájů souhlasily se mnou, žal můj znajíce; lidé však mne vyvržencem nazývali. . . Takto se světem v rozepři, se zničeným srdcem, nepoznán od nikoho, samotný jsem žil v hluku světa, nemilován od žádného, a nic nemiluje jako vyhnanec, jenž na pustou se ukryl skálu, jejížto neprohledná noc černým závojem zahaluje. . . Tu Vy jste vzešla jako co denice žžoucí nad tmavými valy mořskými, a první záře prodrala se mou temnou, pustou, bezživotnou nocí. . . Nejbláží sny mladictví mého se vracely nazpět, s láskou vroucí obejmul jsem opět nalezený ideál svého života. Ve Vás zočil jsem vidinu svou v tělesné skutečnosti. . . A nyní se opovažuji vám zjeviti, co v každém dechu mém se opětuje, čím zraky mé zahořují a co má ústa ostýchají se vyřknouti. . . že Vás miluji! tak vroucně miluji, jakž nikdo na světě ještě nemiloval! Neboť odvrácen od světa, jakož já jsem, jedině k Vám hledím, jedině Vás milovati mohu!


